

Datum van
inontvangstneming

:

28/04/2022

Zaak C-162/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

3 maart 2022

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 februari 2022

Rekwirant:

A. G.

Andere partij in de beroepsprocedure:

Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra (parket-generaal van de Republiek Litouwen)

Voorwerp van het hoofdgeding

Rechtmatigheid en rechtvaardiging van beschikkingen waarbij aan een officier van justitie een tuchtmaatregel wordt opgelegd en hij uit zijn ambt bij het openbaar ministerie wordt ontslagen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek

Uitlegging van artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie, gelezen in samenhang met de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Prejudiciële vraag

Dient artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie, gelezen in samenhang met de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat het de bevoegde overheidsinstanties verbiedt om in onderzoeken naar ambtsmisdrijven die verband houden met corruptie gebruik te maken van persoonsgegevens die worden bewaard door aanbieders van elektronische-communicatiediensten en die informatie kunnen verschaffen over de gegevens en communicaties van een gebruiker van een elektronisch communicatiemiddel, ongeacht of in het concrete geval toegang tot deze gegevens is verleend met het oog op de bestrijding van zware criminaliteit en de voorkoming van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (hierna: „richtlijn 2002/58”).

Artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht en aangehaalde rechtspraak

Lietuvos Respublikos elektroninių ryšių įstatymas (wet van de Republiek Litouwen op de elektronische communicatie) (de relevante versie van wet nr. IX-2135 van 15 april 2004, zoals laatstelijk gewijzigd bij wet nr. XIII-2172 van 6 juni 2019; hierna: „wet op de elektronische communicatie”): artikel 65 („Gegevenscategorieën”), lid 2; artikel 77 („Toezicht en controle op het elektronische-communicatieverkeer”), leden 1 en 4; en bijlage 1 („Te beschermen gegevenscategorieën”).

Lietuvos Respublikos kriminalinės žvalgybos įstatymas (wet van de Republiek Litouwen op de criminele inlichtingen) (de relevante versie van wet nr. XI-2234 van 2 oktober 2012, zoals laatstelijk gewijzigd bij wet nr. XIII-1837 van 20 december 2018; hierna: „wet op de criminele inlichtingen”): artikel 6 („Rechten van inlichtingendiensten”), lid 3, onder 1); artikel 8 („Gronden voor criminele-inlichtingenonderzoeken”), leden 1 en 3; artikel 19 („Gebruik van criminele inlichtingen”), lid 1, onder 5, en lid 3.

Rekomendacijos dėl Kriminalinės žvalgybos įstatymo, Baudžiamojo proceso kodekso normų taikymo ir kriminalinės žvalgybos informacijos panaudojimo

baudžiamajame procese (Aanbevelingen inzake de toepassing van de wet op de criminele inlichtingen en het wetboek van strafvordering en het gebruik van criminele inlichtingen in strafrechtelijke procedures), goedgekeurd bij beschikking nr. 1-383 van de procureur-generaal van 31 december 2012): artikelen 17.3 en 40.

Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodeksas (wetboek van strafvordering van de Republiek Litouwen; hierna: „Sv.”): artikel 154 („Beheer, vastlegging en bewaring van via elektronische-communicatienetwerken overgedragen informatie”), leden 1 en 5; en artikel 177 („Niet-openbaarmaking van gegevens uit gerechtelijke vooronderzoeken”), lid 1.

Ikiteisminio tyrimo duomenų teikimo ir panaudojimo ne baudžiamojo persekiojimo tikslais ir ikiteisminio tyrimo duomenų apsaugos rekomendacijos (Aanbevelingen inzake de verschaffing en het gebruik van gegevens uit gerechtelijke vooronderzoeken ten behoeve van niet-vervolgving en de bescherming van gegevens uit gerechtelijke vooronderzoeken, goedgekeurd bij beschikking nr. 1-279 van de procureur-generaal van 17 augustus 2017), zoals laatstelijk gewijzigd bij beschikking nr. 1-211 van 25 juni 2018 (Aanbevelingen nr. 1-279): artikel 23.

Uitspraak nr. KT13-N5/2019 van het grondwettelijk hof van de Republiek Litouwen van 18 april 2019 over de verenigbaarheid van de wet van de Republiek Litouwen op de criminele inlichtingen, de wet van de Republiek Litouwen op de overheidsdienst en de bepalingen van het statuut van de binnenlandse dienst van de Republiek Litouwen met de grondwet van de Republiek Litouwen (hierna: „uitspraak van het grondwettelijk hof”).

Korte uiteenzetting van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 Bij beschikking van de procureur-generaal is een intern onderzoek verricht naar het handelen van rekwirant, A. G., die ten tijde van dat onderzoek bij de apygardos prokuratūra (regionaal parket) de functie van officier van justitie bekleedde. Bij dat onderzoek zijn aanwijzingen gevonden voor ambtsmisdrijven, aangezien rekwirant tijdens het leiden van een gerechtelijk vooronderzoek op onrechtmatige wijze informatie over dat onderzoek aan de verdachte en aan diens advocaat zou hebben meegedeeld.
- 2 De Commissie van de Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra (parket-generaal van de Republiek Litouwen) heeft vastgesteld dat rekwirant zich bij voortduring schuldig heeft gemaakt aan flagrante ambtsmisdrijven, de ambtseed van officieren van justitie heeft geschonden, de reputatie van officieren van justitie heeft bezoedeld en specifieke bepalingen van de bovengenoemde wetgeving heeft geschonden. Dat er ambtsmisdrijven zijn begaan, is vastgesteld op basis van tijdens het interne onderzoek verzameld materiaal, bestaande uit de informatie die is verkregen door criminele-inlichtingenactiviteiten, de verklaringen van ambtenaren en van rekwirant, en de resultaten van twee gerechtelijke vooronderzoeken. Die Commissie deelde mee dat de voortzetting

van rekwirants dienstbetrekking en zijn hoedanigheid van officier van justitie onverenigbaar waren met zijn ambtsmisdrijven, die elementen van corruptie bevatten en rechtstreeks verband hielden met zijn taken als officier van justitie. Zij stelde voor vast te stellen dat rekwirant tekort was geschoten in de vervulling van zijn dienstbetrekking en dat hem een tuchtmaatregel diende te worden opgelegd, te weten ontslag uit het ambt van officier van justitie.

- 3 De Commissie wees erop dat de uit het gerechtelijke vooronderzoek verkregen informatie telefonische communicaties bevestigde tussen rekwirant en de advocaat van de verdachte in het door rekwirant geleide gerechtelijk vooronderzoek aangaande zaken waarin de advocaat als strafpleiter was opgetreden. Uit de dossierstukken blijkt dat de geheime observatie en registratie van de inhoud van de informatie die via elektronische-communicatienetwerken is verzonden, zowel ten aanzien van de advocaat als ten aanzien van de officier van justitie, A. G., op basis van rechterlijke beslissingen was toegestaan.
- 4 De procureur-generaal van de Republiek Litouwen gaf twee beschikkingen af: een beschikking aangaande de aan officier van justitie bij het openbaar ministerie A. G. op te leggen tuchtmaatregel (hierna: „beschikking nr. 1”), waarbij werd vastgesteld dat rekwirant ambtsmisdrijven had gepleegd en waarbij hem een tuchtmaatregel, te weten ontslag uit zijn ambt, werd opgelegd; en een beschikking aangaande het ontslag van A. G. uit zijn ambt bij het openbaar ministerie (hierna: „beschikking nr. 2”).
- 5 De verwijzende rechter (Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen) stelde vast dat de tenlastelegging van het parket-generaal, waarbij rekwirant in een strafrechtelijke procedure wegens omkoping in staat van beschuldiging is gesteld, naar een andere rechter is verwezen.
- 6 Rekwirant diende een klacht in bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter, Vilnius (Litouwen; hierna: „rechter in eerste aanleg”), waarin hij om de nietigverklaring van beide beschikkingen verzocht.
- 7 Bij vonnis van 16 juli 2021 wees de rechter in eerste aanleg de klacht af. In dat vonnis is onder meer uiteengezet dat er in de onderhavige zaak geen bewijs was dat rekwirant wat betreft de ten aanzien van hem verrichte onwettige criminele-inlichtingenactiviteiten zijn klacht overeenkomstig de vastgestelde procedure had ingediend. Die rechter oordeelde dat er geen bewijs was waaruit bleek dat de criminele inlichtingen waren verzameld op een wijze die de reikwijdte van de toegestane handelingen en de verleende bevoegdheden te buiten ging, zodat er geen rechtsgrondslag was voor de conclusie dat de in het kader van het interne onderzoek gebruikte gegevens met behulp van onwettige middelen waren verkregen en niet voor het onderzoek en de beoordeling van het handelen van rekwirant hadden mogen worden gebruikt.
- 8 Rekwirant heeft bij de verwijzende rechter beroep tegen dat vonnis ingesteld.

Belangrijkste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 9 Naar de mening van rekwirant heeft de rechter in eerste aanleg ten onrechte het gebruik van de resultaten van criminele-inlichtingenactiviteiten in de procedure inzake ambtsmisdrijven toegestaan, daar een dergelijke praktijk in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) (te weten arrest van 2 maart 2021, Prokuratuur (Voorwaarden voor toegang tot elektronische-communicatiegegevens), C-746/18, EU:C:2021:152). Nationale bepalingen, zoals die inzake minder ernstige overtredingen, als genoemd in artikel 8 van de wet op de criminele inlichtingen, die tot criminele-inlichtingenactiviteiten met betrekking tot de geheime observatie van correspondentie en andere communicatie leiden, en tot het gebruik van de resultaten van individuele criminele-inlichtingenactiviteiten bij het onderzoeken van tuchtrechtelijke fouten en ambtsmisdrijven, als bedoeld in artikel 19 van de wet op de criminele inlichtingen, dienen volgens rekwirant te worden getoetst en nietig te worden verklaard, en het gebruik van de resultaten van criminele-inlichtingenactiviteiten in procedures inzake ambtsmisdrijven, waaronder de onderhavige procedure, dient volgens hem onrechtmatig te worden verklaard.
- 10 Volgens rekwirant zijn de bepalingen van de wet op de elektronische communicatie formeel verenigbaar met artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58, maar stelt de wettelijke regeling als bedoeld in artikel 19, lid 3, van de wet op de criminele inlichtingen artikel 65, lid 2, van de wet op de elektronische communicatie, dat de vereisten van artikel 15, lid 1, van de richtlijn rechtstreeks omzet, de facto buiten werking: via elektronische-communicatienetwerken ontvangen gegevens, als bedoeld in artikel 65, lid 2, van de wet op de elektronische communicatie, worden in Litouwen overeenkomstig de wet op de criminele inlichtingen niet alleen gebruikt voor het onderzoeken van zware en zeer zware criminaliteit, maar ook voor het onderzoeken van tuchtrechtelijke fouten en/of ambtsmisdrijven die elementen van corruptie bevatten.
- 11 Volgens de andere partij in de beroepsprocedure heeft het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-746/18 betrekking op de verwerking van informatie die via elektronische-communicatienetwerken is verkregen en bewaard, en niet op gegevens die zijn verkregen in het kader van criminele-inlichtingenactiviteiten. Bovendien is dat arrest geweest in een zaak waarvan de omstandigheden niet identiek zijn aan die in de onderhavige bestuursrechtelijke procedure, zodat het voor de beoordeling van de door rekwirant gepleegde schending irrelevant is.
- 12 De andere partij in de beroepsprocedure heeft opgemerkt dat de telefoonnummers van rekwirant en de advocaat die in het kader van criminele-inlichtingenactiviteiten zijn gecontroleerd, openbaar beschikbaar zijn, zodat het niet nodig was om contact met de aanbieders van elektronische-communicatiediensten op te nemen om die nummers te verkrijgen. De basisinformatie over de met corruptie verband houdende ambtsmisdrijven van rekwirant is verkregen zonder gebruik te maken van de informatie die in bijlage 1 bij de wet op de elektronische communicatie wordt opgesomd. De aanwijzingen

voor de ambtsmisdrijven van rekwirant kwamen aan het licht in het kader van tegen een andere persoon, de advocaat, gerichte criminele-inlichtingenactiviteiten, die onder meer buiten de werkingssfeer van richtlijn 2002/58 en de wet op de elektronische communicatie vielen en betrekking hadden op minder zware corruptiegerelateerde feiten die mogelijkwerwijs werden voorbereid of gepleegd, dan wel reeds waren gepleegd. In het kader van het interne onderzoek zijn niet onder richtlijn 2002/58 vallende criminele inlichtingen gecommuniceerd, en zijn deze als relevant voor het onderzoek beschouwd en overeenkomstig artikel 19, lid 3, van de wet op de criminele inlichtingen gebruikt. De andere partij in de beroepsprocedure heeft er ook op gewezen dat in het kader van het interne onderzoek tegen rekwirant gegevens (waaronder gegevens aangaande telefoongesprekken tussen de verzoekende partij en de advocaat) waren gebruikt die waren verkregen uit andere gerechtelijke vooronderzoeken.

- 13 De andere partij in de beroepsprocedure is van mening dat de door rekwirant aangevoerde gronden meer betrekking hebben op de toepassing van de bepalingen van de wet op de elektronische communicatie en van de wet op de criminele inlichtingen, en op de feiten, dan op de toepassing van richtlijn 2002/58. Artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58 voorziet in de mogelijkheid van het toepassen van een beperking ten aanzien van het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten, zonder enig onderscheid te maken naar de ernst van die feiten. Wat betreft de toegang voor criminele-inlichtingendiensten tot de informatie bedoeld in bijlage 1 bij de wet op de elektronische communicatie, is de andere partij in de beroepsprocedure van mening dat de toepassing van artikel 19, lid 3, van de wet op de criminele inlichtingen prevaleert boven de bepalingen van de wet op de elektronische communicatie: ter zake wordt de nadruk gelegd op de uitspraak van het grondwettelijk hof, waarin is geoordeeld dat de doorzending van informatie die ten behoeve van het onderzoek van ambtsmisdrijven op basis van de wet op de criminele inlichtingen wordt verzameld, binnen de werkingssfeer van deze wet valt, en niet binnen de werkingssfeer van de wetten tot regeling van de bescherming van persoonsgegevens, een praktijk die ook door de verwijzende rechter is toegestaan. Aangezien de voortdurende ambtsmisdrijven van rekwirant hebben geduurd van 1 juni 2017 tot en met 24 april 2018, toen richtlijn 95/46 van kracht was, vallen de in de bestuursrechtelijke procedure onderzochte overtredingen binnen de werkingssfeer van artikel 13, lid 1, onder d), van deze richtlijn, zodat er geen twijfel bestaat over de rechtmatigheid van de ontvangst en het gebruik van criminele-inlichtingengegevens in het kader van het onderzoek naar de ambtsmisdrijven van rekwirant en de oplegging aan hem van formele aansprakelijkheid.

Korte rechtvaardiging van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 14 De kwestie van nationaal recht die in hoger beroep aan de orde is gesteld, bestaat uit twee onderdelen: (i) de toegang tot gegevens die niet alleen met het oog op de bestrijding van zware criminaliteit en de voorkoming van ernstige bedreigingen

van de openbare veiligheid door aanbieders van elektronische-communicatiediensten worden bewaard; en (ii) het gebruik, in het kader van onderzoeken van met corruptie verband houdende ambtsmisdrijven, van toegang tot bewaarde gegevens die zijn verkregen met het oog op de bestrijding van zware criminaliteit en de voorkoming van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid.

- 15 De verwijzende rechter benadrukt dat de informatie die overeenkomstig artikel 19, lid 3, van de wet op de criminele inlichtingen is doorgegeven, geen gegevens bevatte die binnen de werkingssfeer van richtlijn 2002/58 vallen, zodat er in de omstandigheden van de onderhavige zaak geen feitelijke grondslag is om de verenigbaarheid met de bepalingen van deze richtlijn te betwijfelen van de nationale wettelijke regeling die de toegang regelt van criminele-inlichtingendiensten tot gegevens die door aanbieders van elektronische-communicatiediensten niet alleen met het oog op de bestrijding van zware criminaliteit en de voorkoming van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid worden bewaard.
- 16 In het kader van het interne onderzoek tegenrekirant is echter informatie uit dossiers van andere onderzoeksprocedures, die onder meer telefoongesprekken tussen rekirant en de advocaat omvatte, verkregen en gebruikt overeenkomstig artikel 177, lid 1, Sv. en artikel 23 van Aanbevelingen nr. I-279. Los van de strafbare feiten waarvoor de betreffende gerechtelijke vooronderzoeken waren ingesteld en de nationale wettelijke regeling op basis waarvan dergelijke informatie naar het dossier in het onderzoek met betrekking tot de ambtsmisdrijven van rekirant is doorgezonden, is het twijfelachtig of een dergelijk gebruik van de gegevens verenigbaar is met artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58, gelezen in samenhang met de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest.
- 17 De verwijzende rechter merkt op dat noch in de uitspraak van het grondwettelijk hof, noch in de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens in de zaak Adomaitis tegen Litouwen een beoordeling is gegeven van de wettelijke regeling van richtlijn 2002/58 en de invloed ervan op de in de desbetreffende zaken overwogen rechtsbetrekkingen.
- 18 Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 6 oktober 2020, La Quadrature du Net e.a., gevoegde zaken C-511/18, C-512/18 en C-520/18, EU:C:2020:791, punt 104) valt een nationale wettelijke regeling die, ter bescherming van de nationale veiligheid en ter bestrijding van de criminaliteit, aan aanbieders van elektronische-communicatiediensten een vereiste oplegt om verkeers- en locatiegegevens te bewaren, onder richtlijn 2002/58. Bovendien moet artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58, gelezen in samenhang met artikel 3 van deze richtlijn, aldus worden uitgelegd dat binnen de werkingssfeer van deze richtlijn niet alleen wettelijke maatregelen vallen die aanbieders van elektronische-communicatiediensten de verplichting opleggen om verkeers- en locatiegegevens te bewaren, maar ook wettelijke maatregelen die hun de

verplichting opleggen om de bevoegde nationale autoriteiten toegang tot die gegevens te verlenen (arrest van 6 oktober 2020, *Privacy International*, C-623/17, EU:C:2020:790, punt 39).

- 19 Het Hof van Justitie heeft ook vastgesteld dat zowel het door artikel 7 van het Handvest gewaarborgde recht op bescherming van het privéleven als het door artikel 8 van het Handvest gewaarborgde recht op bescherming van de persoonsgegevens en het recht op vrijheid van meningsuiting in aanmerking moeten worden genomen bij de uitlegging van artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58 (arrest van 21 december 2016, *Tele2 Sverige* en [REDACTED] e.a., gevoegde zaken C-203/15 en C-698/15, EU:C:2016:970, punt 93).
- 20 Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de bewaring van verkeers- en locatiegegevens als zodanig behalve een uitzondering op het in artikel 5, lid 1, van richtlijn 2002/58 gestelde verbod op de opslag van die gegevens door anderen dan de gebruikers, ook een inmenging in de in de artikelen 7 en 8 van het Handvest verankerde grondrechten op eerbiediging van het privéleven en bescherming van persoonsgegevens vormt, waarbij niet van belang is of de gegevens betreffende het privéleven al dan niet gevoelig zijn en of de betrokkenen door die inmenging enig nadeel hebben ondervonden. Het is ook irrelevant of de bewaarde gegevens vervolgens al dan niet worden gebruikt, aangezien de toegang tot die gegevens, ongeacht het latere gebruik dat van die gegevens wordt gemaakt, op zichzelf al een inmenging vormt in de hierboven genoemde grondrechten (arrest van 6 oktober 2020, *La Quadrature du Net* e.a., gevoegde zaken C-511/18, C-512/18 en C-520/18, EU:C:2020:791, punten 115 en 116).
- 21 De in de artikelen 7, 8 en 11 van het Handvest erkende rechten zijn echter geen absolute rechten, maar dienen in relatie tot hun functie in de samenleving te worden beschouwd. Artikel 52, lid 1, van het Handvest staat toe dat beperkingen worden gesteld op de uitoefening van die rechten, op voorwaarde dat die beperkingen bij wet worden gesteld, dat zij de wezenlijke inhoud van die rechten eerbiedigen en dat zij, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het vereiste dat beperkingen op de uitoefening van grondrechten bij wet moeten worden gesteld, impliceert – gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie – dat in de rechtsgrondslag zelf, op basis waarvan dergelijke inmengingen in die rechten worden toegestaan, de reikwijdte van de beperking op de uitoefening van het betrokken recht moet worden gedefinieerd; wat betreft de inachtneming van het evenredigheidsbeginsel bepaalt de eerste volzin van artikel 15, lid 1, van richtlijn 2002/58 dat de lidstaten een maatregel kunnen treffen die afwijkt van het beginsel dat communicatie en de daarmee verband houdende verkeersgegevens vertrouwelijk van karakter dienen te zijn, indien een dergelijke maatregel „noodzakelijk, redelijk en proportioneel [...] in een democratische samenleving” is, gelet op de in die bepaling vermelde doelstellingen. In overweging 11 van richtlijn 2002/58 wordt vermeld dat een dergelijke maatregel „strikt” evenredig met het beoogde doel dient te zijn (arrest

van 6 oktober 2020, Privacy International, C-623/17, EU:C:2020:790, punten 63 tot en met 66).

- 22 Wat de doelstelling van voorkoming, onderzoek, opsporing en vervolging van strafbare feiten betreft, kunnen overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel alleen de bestrijding van zware criminaliteit en het voorkomen van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid een rechtvaardiging vormen voor ernstige inmengingen in de in de artikelen 7 en 8 van het Handvest erkende grondrechten, zoals inmengingen die voortvloeien uit de bewaring van verkeers- en locatiegegevens, ongeacht of deze algemeen en ongedifferentieerd dan wel gericht zijn. Derhalve kunnen om strafbare feiten in het algemeen te voorkomen, te onderzoeken, op te sporen en te vervolgen, enkel niet-ernstige inmengingen in die grondrechten worden gerechtvaardigd. Alleen de doelstellingen van bestrijding van zware criminaliteit en van voorkoming van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid kunnen rechtvaardigen dat overheidsinstanties toegang hebben tot een reeks verkeers- of locatiegegevens die informatie kunnen verschaffen over de communicaties van een gebruiker van een elektronisch communicatiemiddel of over de locatie van de door die gebruiker gehanteerde eindapparatuur en op grond waarvan precieze conclusies kunnen worden getrokken over de persoonlijke levenssfeer van de betrokkenen, zonder dat andere factoren die de evenredigheid van een verzoek om toegang bepalen, zoals de duur van de periode waarvoor om toegang tot dergelijke gegevens wordt verzocht, tot gevolg kunnen hebben dat de doelstelling van voorkoming, onderzoek, opsporing en vervolging van strafbare feiten in het algemeen een dergelijke toegang rechtvaardigt (arrest van 2 maart 2021, Prokuratuur (Voorwaarden voor toegang tot elektronische-communicatiegegevens), C-746/18, EU:C:2021:152, punten 33 en 35).
- 23 Volgens de verwijzende rechter blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de bewaring van verkeers- en locatiegegevens en de toegang voor overheidsinstanties tot dergelijke gegevens, die informatie kunnen verschaffen over de communicaties van een gebruiker van een elektronisch communicatiemiddel of over de locatie van de door die gebruiker gehanteerde eindapparatuur, en op grond waarvan precieze conclusies kunnen worden getrokken over de persoonlijke levenssfeer van de betrokkenen, ernstige inmengingen in de in de artikelen 7, 8 en 11 van het Handvest erkende grondrechten vormen, die overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel enkel gerechtvaardigd kunnen worden met het oog op de bestrijding van zware criminaliteit en de voorkoming van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid. De rechtspraak van het Hof van Justitie ziet echter niet op de invloed van het latere gebruik van de betrokken gegevens op de inmenging in grondrechten. Het is de verwijzende rechter derhalve niet duidelijk of het gebruik in een gerechtelijke procedure van gegevens die informatie kunnen verschaffen over de gegevens en communicaties van een gebruiker van een elektronisch communicatiemiddel, ook een dergelijke ernstige inmenging in de in de artikelen 7, 8 en 11 en artikel 52, lid 1, van het Handvest erkende grondrechten vormt, die enkel gerechtvaardigd kan worden met het oog op de bestrijding van

zware criminaliteit en de voorkoming van ernstige bedreigingen van de openbare veiligheid, waarmee de mogelijkheid van het gebruik van de betrokken gegevens voor het onderzoek van met corruptie verband houdende ambtsmisdrijven wordt uitgesloten.

- 24 De verwijzende rechter merkt op dat richtlijn 95/46/EC niet meer gold toen rekwirant voor ambtsmisdrijven aansprakelijk werd gesteld en dat de argumenten van de andere partij in de beroepsprocedure, te weten dat er geen twijfel bestaat over de rechtmatigheid van de verkrijging en het gebruik van criminele-inlichtingengegevens bij het onderzoeken van de ambtsmisdrijven van rekwirant en het hem opleggen van een tuchtmaatregel, derhalve irrelevant moeten worden geacht.